

© 2015 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Ilie Krasovschi, *Nostalgia*

Foto autoare: din arhiva personală

www.cartesromaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

COROBCA, LILIANA

Imperiul fetelor bătrâne / Liliana Corobca. – București: Cartea Românească, 2015

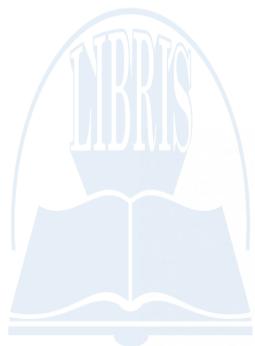
ISBN print: 978-973-23-3131-6

ISBN ePub: 978-973-46-5810-7

ISBN PDF: 978-973-46-5811-4

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

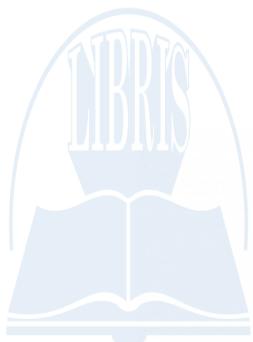
Liliana COROBCA

Imperiul fetelor bătrâne

roman sentimental

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2015

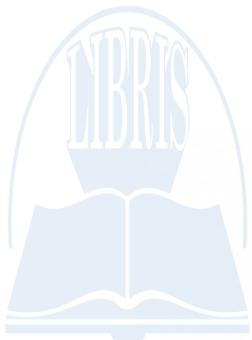
Imperiul fetelor bătrâne

Înțeleg expresia: „Te-aș mânca de drag ce-mi ești”. În burta mea e un gol atât de mare, c-aș mânca trei bărbați dintr-odată, cu tot cu ghete. Pieptul meu tresaltă de aşteptare, de nerăbdare, de dorințe neîmplinite. Am atâta dragoste în mine, c-aș putea învălui cu ea tot pământul! Pentru tine e prea mult, tu te sperii, tu fugi. Ce ridicol! Să te prind, în sfârșit, între ghearele mele inocente și veștede și să-ți declar: Pe tine te-am aşteptat toată viața! Pentru tine sunt eu virgină! Vreau să fii primul meu bărbat și ultimul! Te iubesc ca-n povești! Iar el să stea bleg, mucos, înțepenit de frică, pirpiriu și, cu siguranță, demult impotent. și să n-aibă nici măcar curajul să mă privească duios în ochi. Unica lui dorință arzătoare să fie: să scap mai repede, să plec, să fug și să n-o mai văd niciodată, nicioadaată!

Resemnată, crispată, încruntată, cu mâinile pe genunchi, Rafira Sic visează la bărbați.

Singurătatea mea ca o rochie!
Dansez cu ea în camera mare,
Rochia se șifoie, vibrează, se joacă,
Cu mii de dantele, falduri, voaluri.
Singurătatea mea ca o rochie!
O port de sărbători, de ziua mea, seara.
Cea mai perfectă rochie, magnifică, fascinantă.
Vreau să fiu o femeie goală!
Vreau să vii și tu!

Vreau să fiu veselă și fericită. Deschid televizorul. *Smehopanorama*, în traducere din rusește: panorama râsului,

Liliana Corobca

unica emisiune pe care o urmăresc cu plăcere. De Crăciun, cei mai buni umoriști ruși își prezintă ultimele producții. După zeci de texte glumește, un domn uscățiv, serios a povestit despre actorul zburător:

Un actor trebuia să joace o scenă. Să urce pe turtele unei biserici și să cadă. Atât.

Ajunge toată echipa la biserică, se pregătește de filmare, în timp ce actorul se cățără sus. I se lipesc aripi, după cum cere scenariul.

Actorul privește cu teamă în jos, își ia avânt, dă din aripi... și zboară.

Plutește fericit deasupra tuturor.

Toți sunt grozav de uluiți.

Actorul revine pe turlele bisericii. Regizorul îi sugerează că trebuie să cadă, conform scenariului, nu să zboare.

Actorul mai încearcă o dată, își face iar vânt și iar zboară.

Se îndepărtează de biserică, îl văd oamenii din sat. O femeie sărmană îl roagă să se uite dacă nu cumva îi zărește vaca rătăcită. Nu s-a intors acasă, poate o vezi de sus. Da, o văd, lângă iaz...

Se întoarce la echipa de filmare, obosit de zbor.

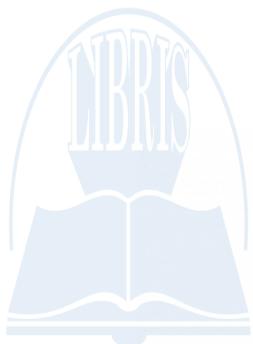
Toți sunt grozav de supărăți. Regizorul: „Mă, tu trebuie să cazi, îți faci vânt și cazi!” Toată lumea îl ceartă, îi dă sfaturi, ba cineva îi dezlipește un pic o aripă, poate-poate, de data aceasta, va cădea.

Totuna zboară...

Se face seara, lumea a obosit, vor reveni mâine.

Actorul stă trist într-un colț și cugetă:

„Ce păcat, poți zbura, dar trebuie să cazi!”.

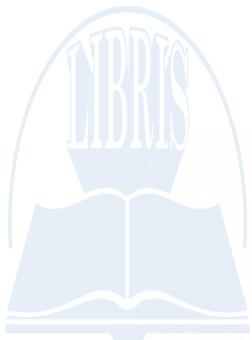

Imperiul fetelor bătrâne

Mișună fetele în jurul focului veșnic! Ar trebui ca oamenii să se reculeagă în acel loc, să cinstescă memoria celor morți în război, monumentul fiind chiar lângă căminele noastre de fete multe și singure, poreclite, pe nedrept, și bătrâne. Vin aici fete de 18-19 ani și pleacă după patru-cinci ani, de ce ar fi bătrâne? Focul nostru veșnic și fetele bătrâne... Mai bine un bărbat veșnic, în loc de acest foc. Bărbatul veșnic Tânăr care a plecat la război și nu s-a mai întors. A plecat fără a-și iubi nevasta sau aleasa inimii, rușinându-se să-o țină în brațe, să-o pupe mai cu foc, să-o dezbrace și să-o lipească de el, să-i desfacă picioarele fierbinți și să-și reverse între ele sămânța mistuitoare, care să-l lasă pe ea gravidă. Blestemat de femeia lui părăsită în floarea vârstei și încurjat acum de sute de umbre, lungindu-se în fața flăcărilor. Focul și virginea, cu sutele, bulucindu-se lângă mormântul eroului necunoscut, visând la bărbăți și la dragoste.

Mișună bărbății în jurul focului veșnic! Atrași de aroma virginelor curioase, încrezătoare, blânde și darnice. Nu prea aproape, ca să nu-și ardă aripioarele. Când e prea cald, prea lângă foc, bărbății se îndepărtează, lăsând sutele de virgine să viseze la dragoste lângă monumentul eroului necunoscut.

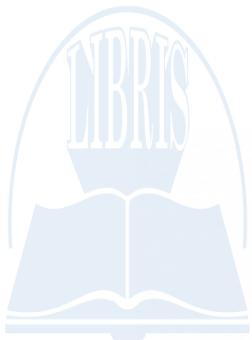
Nu, nu bărbății bântuie în jur, nu chipuri concrete mișună, ci dorințe neînțelese, gânduri pe care nu le poți defini. Ca și cum ai fi singură în pădure, spre asfințit, și îți se pare că pe la spatele tău a trecut cineva, te întorci repede, dar nu vezi nimic. În cele din urmă, vezi cum dispare undeva o umbră, auzi un sunet îndepărtat stingându-se, o crenguță pocnind, foșnind. Așa e dorința, probabil, așa e sărutul. Este atât de greu să-ți imaginezi sărutul, deși de

Liliana Corobca

atâtea ori ai văzut prin filme, la televizor! Dar nu acel sărut, nu orice fel de sărut, ci relația ta concretă cu el, tu sărutându-te. Sau mângâierea. De dragoste nu mai zici. Sunt atâtea cuvinte care nu îți spun nimic. Dar nu sunt, dacă stau să mă gândesc, chiar atât de multe. În rest, cunoști toate cuvintele, vocabularul tău e chiar destul de bogat. Sunt cuvinte pe care, la atingere cu înțelegerea, percepția ori inteligența ta, se sparg în bucăți, ca și cum ar fi dintr-un porțelan prea fragil și gingăș. Nici nu mai pronunți cuvântul dragoste, de frica cioburilor. A rănilor. A săngelui susurând cu intensitate și mărinimie.

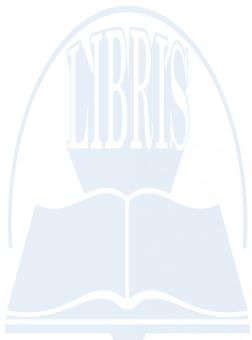
Vera credea că în căminul nr. 5 bântuie stafile. Fetele din camera ei s-au înțeles, într-o seară, cu fetele din camera vecină (dar tot etajul era la curent), le-au dat o cheie și noaptea, după ce Vera adormise, au intrat în cameră trei stafile înveșmântate cu cearșafuri strălucitor de albe, cu ciorapi de mătase pe față și cu ochelari de soare. Spectacolul nu avea niciun haz cu Vera dormind dusă. Atunci o stafie inspirată i-a pus o mână pe frunte, ca să-o trezească. „Am simțit atingerea ei rece prin tot corpul”, va mărturisi, transfigurată, Vera care, ca orice om normal, spera că visează. Celelalte fete chipurile dormeau. Stafilele au început să danseze, iar una recita „Mai am un singur dor” de Eminescu (*apud* Vera). Mai târziu stafia în cauză se jura că ea nu știe decât prima strofă din „Somnoroase păsărele” și că astă recita. Vera aștepta să dispară totul, să adoarmă cumva la loc, dar visul, coșmarul ei părea foarte real. Atunci ea își strigă vecina de pat: „Viorico?”. Aceea, fals trezită din

Imperiul fetelor bătrâne

somn: „Ce vrei, dragă?”. „Nu auzi nimic, nu vezi pe cineva plimbându-se prin cameră, îmbrăcat în alb?” „Nu-i nimeni în cameră, ce, ești nebună? Nu văd și nu aud nimic! Nu mă mai trezi, te rog.” „Dar eu văd fantome în camera noastră.” Atunci Viorica se sculă din pat și îi acoperi Verei ochii cu mâna, pronunțând tot felul de fraze misterioase; între timp fantomele părăsesc repejor camera. „Acum deschide ochii. Mai vezi fantome?” „Nu, acum nu.” „Ți s-a năzărit.”

Vera ne-a povestit ce i s-a întâmplat, dar noi, desigur, n-am crezut-o, mai interesantă era varianta fantomelor, cum s-au îmbrăcat, cum au intrat în cameră, cum au ieșit, cum se temeau să nu pufnească în râs. Vera i-a povestit și mamei ei care imediat a crezut-o. Căminele noastre sunt construite pe un cimitir, pe aceste locuri au fost împușcați sute de oameni, poate chiar mii, cadavrele au fost acoperite cu var. S-au publicat și articole cu poze. E normal ca odrasla ei foarte sensibilă să visese fantome. Noi n-am crezut nici asta până când, peste un an, eram deja studente în anul III, am văzut oase înșirate de-a lungul drumului. Într-o clădire de alături se defectase canalizarea și niște muncitori săpau un șanț. Dimineața ne-am pornit spre facultate și lângă căminul nostru se înălța un morman de oase, ca un monument improvizat. Când ne-am întors, muncitorii aranjau oasele după anumite criterii, cap lângă cap, mâna lângă mâna și coastă lângă coastă. A doua zi, încă un cap sau un ciolan lung, de bărbat, sau unul mic, de femeie sau de copil... Cu siguranță, în acea perioadă, multe fete de prin căminele noastre vor fi visat fantome. Era chiar la marginea drumului, lângă parc, treceau oameni, mașini, a treia zi, oasele și muncitorii au dispărut, șanțul a fost acoperit.

Liliana Corobca

Ce loc mai e și astă? Schelete, oase ieșind din pământ, focuri veșnice care păzesc memorii triste de altă dată, cimitire vechi, ruinate, împrejmuite de ziduri sparte, invitând femeile să se strecoare înăuntru. Femei care sunt peste tot, zeci-sute-mii, mișunând peste tot, ieșind din gropile cimitirului, din flăcările focului nemuritor, din oasele de la marginea drumului, din căminele urâte, sinistre chiar, femei somnoroase, lascive, periculoase, fermecătoare, plăcătoare, plutind, rotindu-se în aer. Ce concentrare de femei pe metru patrat! Să fugim!

Fete bătrâne nu ne-au numit bărbații care treceau rar de tot prin căminele noastre, ci studentele din anul I, care veneau aici din toate colțurile țării, inflăcărate, ambicioase, cu speranțe mari și iluzii neîntemeiate, cu dorința de a cuceri lumea întreagă și toți bărbații buni și frumoși, cu siguranță și înfumurarea lor fără margini. Privindu-ne de sus, ironic, disprețuitor: noi, care nu am reușit să ne mărităm și suntem deja în anul III de facultate, ele, care vor reuși, bineînțeles. Pentru aceste mucoase, noi, cu doar doi-trei ani mai în vîrstă, eram deja fete bătrâne. Nu ne supărăm, aşa am fost și noi la început, dar abia așteptăm să treacă cei doi-trei ani și să vedem atunci cum se simt tinerele fete bătrâne, noua generație care va completa armata tot mai numeroasă a Imperiului.

Povestea prințesei adormite are pentru noi un alt sens. Un fel de nouă conotație. Suntem și noi un fel de prințese adormite, înghețate și știm, bănuim, simțim că numai o